

12. května 1919, č. 246 sb. z. a n. a jaké úrokové částky jsou zadrženy. Podle dlužních úpisů podrobila se žalovaná firma obchodním podmínkám bankovního statutu. Slib, daný rakousko-uherskou vládou při upisování válečných zápůjček ohledně 5% úroků z lombardních zápůjček, z něhož prý podle tvrzení dovolatelky lombardní dlužníci podle Šu 881 obč. zák. práv nabyli, jest bez významu, protože podmínkem lombardních pohledávek nebyl stát, nýbrž banka a protože takové sliby vlády nebyly pro Rakousko-uherskou banku závazny (§ 880 a) obč. zák.). Co se týče konečně měny, ve které zápůjčky mají býti zaplacený, nebylo o tom vůbec sporu, že zápůjčky poskytnuty byly na území Československé republiky a to Rakousko-uherskou bankou, filiálkou v T r u t n o v ě, žalované firmě v B r o u m o v ě. Ať tedy za splnění pokládá se podle Šu 905 obč. zák. a čl. 324 a 325 obch. zák. Trutnov nebo Broumov, vždy jsou zápůjčky splatny v oblasti Československé republiky a musí podle Šu 6 zák. ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n. býti zaplacený v Kč. Tím jest vyřízena také námitka žalované firmy, že prý Československá republika zaplatila nebo súčtovala rakousko-uherské bance lombardní zápůjčky ve starých bankovkách, že její právo jako postupnice jest totožné s právem postupitelky a že tedy nemůže žádati zaplacení v Kč. Tvrdí-li dovolatelka, že československý erár nemůže žádati od dlužníků v í c e, než mohla žádati rakousko-uherská banka, dlužno jí odvětiti, že Československý stát opatřil si bankovky rakousko-uherské banky, potřebné k zaplacení převzatých lombardních zápůjček, výměnou za československé státočky v poměru 1:1, takže obdrží po splacení lombardních zápůjček v Kč na penězích zase jen tolik zpět, kolik sám k jejich nabytí vynaložil a do oběhu dal, a n í c v í c e.

Čís. 4366.

Vyrovnaní stává se pravoplatným uplynutím lhůty k oprávněnému prostředku ode dne uveřejnění potvrzujícího usnesení na soudní desce. Uveřejněno-li potvrzující usnesení pouze v úředním listu a v místních novinách, čítá se lhůta ode dne doručení věřitelům.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1310/24.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení celé pohledávky, ježto žalovaný nezapravil včas vyrovnací kvoty. O b a n í ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N ě j v ý š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Ve sporu jde jen o to, zda proti žalovanému vzhledem na jeho někdejší vyrovnaní, potvrzené usnesením krajského soudu jakožto soudu vyrovnacího ze dne 20. dubna 1923 použití lze ustanovení čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., ježto — jak nesporno —

nesplnil v čas platebních závazků, vyrovnáním převzatých. V otázce zpětné účinnosti tohoto zákonného ustanovení vynesl Nejvyšší soud v zasedání ze dne 21. října 1924 k čís. pres. 641/24 plenární rozhodnutí čís. sb. 4277, že ustanovení čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. nedotýká se vyrovnání, jež před jeho účinností byla již právoplatně potvrzena. Jde tedy v tomto případě jen o to, zda potvrzené vyrovnání žalovaného stalo se právoplatným ještě před účinností cit. zákonného ustanovení, a k otázce této jest přisvědčiti. Nižší soudy přijímají právoplatnost potvrzeného vyrovnání nesprávným způsobem teprve dnem 5. června 1923, t. j. datem usnesení, jímž vyrovnací soud právoplatnost potvrzení vyhláší a vyrovnací řízení za skončené prohlašuje (§ 55 vyrovn. ř.), nezkoumajše, kdy se potvrzení to skutečně stalo právoplatným. Dle §u 49 vyr. ř. jest rozhodnutí vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání veřejně vyhlásiti a kromě toho i veškeré věřitele a ostatní účastníky doručením vyhotovení jeho zpravit. Do rozhodnutí toho mohou si účastníci v §u 52 vyr. říz. stěžovati ve lhůtě 14denní, tato však čítá se dle §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. bez ohledu na doručení ode dne, kdy potvrzení veřejně bylo vyhlášeno. Tímto veřejným vyhlášením miní se, vzhledem na předpis §u 115 odstavec druhý c. ř. s. uveřejnění na soudní desce vyrovnacího soudu. V tomto případě se uveřejnění rozhodnutí vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání tímto způsobem nestalo. Vyrovnací soud místo toho vyhlásil rozhodnutí to uveřejněním v úředním listu a v místních novinách. Než na věci to ničeho nemění, jelikož podle výkazů o doručení stalo se rozhodnutí právoplatným před 19. květnem 1923 jakožto dnem počátku platnosti shora cit. zákonných ustanovení, neboť doručení nejpozdější ze dne 5. května a 7. května 1923 týká se věřitelů, jímž dle §u 52 vyr. říz. proti potvrzení opravný prostředek nepříslušel. Dle toho nabylo vyrovnání právoplatnosti před počátkem shora cit. zákonného ustanovení a žalovaný důsledkem toho nepozbyl svým platebním průtahem slevy tímto narovnáním právoplatně získané.

Čís. 4367.

Skutečností ve smyslu §u 1330 obč. zák. jsou nejen události, nýbrž i osobní vlastnost někoho, tudíž i náchylnost a pohotovost jeho k činům přičítám se ať zákonu, ať dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1393/24.)

Žalobce, inž. Richard P., byl chefem inženýrem u fy K. Kancelářský úředník téže fy Jaroslav R. nabídl se žalovanému, že mu bude sdělovati úřední tajemství své firmy. Když se R. dostavil poprvé k žalovanému a sdělil mu, že jest od firmy K., řekl prý žalovaný: »To jsem si ale hned myslel. Jest dobře, že jste předešel inž. P-a (žalobce), neboť, kdybych chtěl, byl by u mne již zítra«. Žaloba, domáhající se na žalovaném odvolání nařčení, jakoby žalobce inž. Richard P., kdyby žalovaný chtěl, byl s to, prozraditi obchodní tajemství svého zaměstnavatele konku-